

Klima- og miljøminister Espen Barth Eide
Næringsminister Jan Christian Vestre

01.03.2023

Samfunnsbedriftenes innspill til stormøtet på sirkulærøkonomi

Samfunnsbedriftene ønsker med dette å gi utfyllende kommentarer til innlegget holdt av administrerende direktør Øivind Brevik i stormøtet med næringsministeren og klima- og miljøministeren i stormøtet 3. februar.

På møtet var det først og fremst finansieringsløsninger for sirkulærøkonomien som var tema fra Samfunnsbedriftene sin side. Vi har skrevet utdypende om tematikken under, og samtidig valgt å inkludere flere momenter vi mener er relevante for departementenes arbeid med sirkulærøkonomien, herunder fra kommunal avfallsbransje, de norske havnene, biogass-, og vann- og avløpsseksjonenes rolle i omstillingen.

Samfunnsbedriftene takker for mulighetene til å komme med et skriftlig innspill som en oppfølging av møtet. Oppsummert er dette våre forslag for å få til en raskere omstilling til sirkulærøkonomi hos bedriftene i kommunal sektor:

- Norge trenger en finansieringsordning som er uavhengig av bransje, sektor eller eierskap, som bidrar til å ta Norge over i en klimavennlig og sirkulær økonomi.
- Forurensningsloven, slik den er i dag, hindrer gode løsninger mellom offentlig og privat sektor, men også mellom offentlige aktører. Ulike krav til like typer avfall betyr fravær av investeringer, samt tapte muligheter for utsortering som gir økt materialgjenvinning.
- Et produsentansvar på fiskeri- og akvakulturutstyr må på sikt finansiere hele kostnaden av oppfisket marint avfall, samt håndteringen av utrangert utstyr fra fiskeri- og akvakultur.
- Vann- og avløpssektoren har mange viktige bidrag til sirkulære næringskjeder gjennom slambehandling, biogass- og pyrolyseanlegg, som også bidrar til næringsrik gjødsel til landbruket.
- Biogass er sirkulærøkonomi i praksis, og burde anerkjennes deretter, på lik linje som elektrisitet og hydrogen. Med statlige bidrag, bedre rammevilkår og virkemidler for økt produksjon og bruk, vil markedet for biogass utvikle seg til å bli økonomisk bærekraftig.

Avfall og ressurs

1. Norge trenger en grønn finansieringsordning for den sirkulære økonomien

Norge har forpliktet seg internasjonalt til klimakutt, gjennom Parisavtalen og i avtaler med EU. Som en følge av dette har Stortinget også vedtatt en ambisiøs klimalov. I forbindelse med statsbudsjettet for 2023 ble det også lansert en klimastatus og -plan som skal redegjøre for utslippseffekten av statsbudsjettet. Konkret presenterer planen et styringssystem for hvordan vi når klimamålet for 2030.

Det er flere initiativer fra myndighetenes side som peker i samme retning, som strategien for en sirkulær økonomi og regjeringens veikart for et grønt industriløft. Det er en felles forståelse av at det er et stort potensial for Norge om vi klarer å utnytte mulighetene. Det handler om å øke antall arbeidsplasser, øke verdiskapingen, øke sirkularitet - og med det også få til en betydelig reduksjon i klimagassutslippene våre.

Veikartet for et grønt industriløft viser til muligheter for å realisere økt verdiskaping gjennom en mer effektiv ressursbruk og sirkulære forretningsmodeller. Sirkularitet og materialeffektivitet er også trukket frem av FNs klimapanel som nøkkelord for å oppnå de nødvendige klimakuttene.

Felles for de nevnte planverkene, og felles for de selskapene som allerede er i posisjon til å investere for å nå mål som allerede er satt, er at finansieringsmidler ikke er tilgjengelig. Dette er særlig tydelig for kommunale avfallsaktører.

1.1 Ordninger i dag er rettet mot tradisjonell økonomisk tenkning

En betydelig utfordring ligger i tildelingskriteriene i de ulike finansieringsordningene vi allerede har i dag. De er orientert mot en lineær økonomi hvor målet i hovedsak handler om å øke volumet i økonomien, uavhengig av hva de bidrar til en sirkulær økonomi.

Økonomisk bærekraft er viktig men bør ikke være avgjørende for utlysning av midler i et bærekraftperspektiv. Da må også miljø og sosiale aspekter få en videre betydning i finansieringen. Dagens ordninger etablert med tanke på et begrenset område (som Enova eller Miljøteknologifondet), og/eller har tildelingskriterier som er ensidig opptatt av innovasjon og eksportpotensiale, og kun i det private næringslivet - ikke det offentlige.

Hensikten med dette innspillet er å løfte frem en annen måte å tenke på. Dersom Norge skal nå sine mål, må hele landet tas i bruk, og alle sektorer må involveres og trekke i samme retning. Da kan man ikke ha ordninger som fortsetter å være sektorspesifikke.

1.2 Målstyrt finansieringsordning

Gjennom nevnte dokumenter har Norge satt mål i klima- og miljøpolitikken. I klimaloven er det spesifikt rettet mot klimautslipp, mens i annen lovgivning, som i avfallsforskriften som sorterer under forurensningsloven, så er det konkrete mål om trinnvis økning i både utsortering og materialgjenvinning av avfall. Krav til utsortering er dog satt kun for husholdningsavfall, og ikke næringsavfall som likner. Det er i seg selv en utfordring, men det kommer vi tilbake til i punktet under om forurensningsloven.

Det haster med gjennomføring av tiltak som bidrar til måloppnåelse. En ny finansieringsordning bør derfor rettes mot alle typer prosjekter som støtter oppunder de miljø- og klimamålene Norge har satt. Uavhengig av bransje, sektor eller eierskap, så lenge det handler om å dra Norge over i en klimavennlig og sirkulær økonomi.

Det kan være naturlig å se til hvordan EU tenker på finansieringsløsninger i sin strategiplan for å nå parisavtalens mål gjennom EUs nye grønne giv (Green Deal). Et viktig signal ble gitt allerede tilbake i 2016, da den europeiske økonomiske og sosiale komité i Europaparlamentet uttalte at «There is a lack of economic instruments to drive the transition¹», hvor overgangen det snakkes om er det grønne skiftet.

Ett virkemiddel som nå skal legges til grunn for vurdering av støtte, er taksonomien. Det er en ordning for klassifisering av bærekraftige investeringer. På den måten skal det skape trygghet for investorer, beskytte mot grønnvasking og bidra til å flytte investeringer dit de trengs mest. Og det haster om vi skal klare målene for utsortering og materialgjenvinning.

Taksonomien angir noen overordnede kriterier til grunn for tildeling, som også kan nyttes i norsk sammenheng og for alle sektorer. Samfunnsbedriftenes forslag er å gjøre nettopp dette; Å legge taksonomiens kriterier til grunn for vurdering av bærekraftige prosjekter i en ny finansieringsordning.

For at en aktivitet eller prosjekt kan klassifiseres som bærekraftig må den oppfylle følgende kriterier:

1) Bidra vesentlig til minst ett av seks miljømål:

- Begrensning av klimaendringer
- Klimatilpasning
- Bærekraftig bruk og beskyttelse av vann- og havressurser
- Omstilling til en sirkulærøkonomi
- Forebygging og bekjempelse av forurensing
- Beskyttelse og gjenopprettelse av biologisk mangfold og økosystemer

2) Ikke vil være til skade for noen av de andre miljømålene

3) Oppfylle minimumsvilkår for sosiale rettigheter (ihht slikt som FNs menneskerettigheter, ILO-konvensjonene og OECDs retningslinjer).

Følger man disse punktene, vil man også ivareta den triple bunnlinjen.

1.3 Finansieringen av ny ordning

Finansieringen av en slik ordning bør kunne baseres på pensjonsfond utland. Det har over tid vært pekt på at Norge skal bygge ny industri på skuldrene til olje- og gassøkonomien. Dette kan

---

¹ Uttalelse fra the European Economic and Social Committee (2016/C 264/14) pkt. 3.4.

være et godt eksempel på en slik overgang fra en lineær oljeøkonomi, til en sirkulær økonomi der ombruk, reparasjon og til sist materialgjenvinning får et hovedfokus.

Det må være helt riktig bruk av disse midlene å investere med lav risiko for framtidige generasjoner. Da vil også oljefondet/pensjonsfond utland være en reell pådriver for å nå målene i Parisavtalen.

2. utfordringer med dagens forurensningslov

1. Problemstilling

EUs krav om økt materialgjenvinning av det de definerer som kommunalt avfall (municipal waste) skaper utfordringer for Norge. I EU-regelverket er kommunene gitt ansvar for alt husholdningslignende avfall, kalt «municipal waste». Det omfatter både hva kommunene selv produserer, samt husholdningsavfallet og det næringsavfallet som likner.

Dette er annerledes definert i Norge. Da den norske forurensningsloven ble endret i 2004, så splittet Norge ansvaret (for det som i EU er kommunenes eneansvar) mellom kommunene og næringslivet. Denne splittingen av ansvar legger sterke begrensninger på muligheten for samarbeid om gode løsninger mellom offentlig og privat sektor, men også mellom offentlige aktører.

Resultatet er reduserte muligheter for å skape økonomi i løsninger vi trenger for økt utnyttelse av ressursene. Ulike krav til like typer avfall betyr fravær av investeringer, tapte muligheter for utsortering som gir økt materialgjenvinning, og ikke minst fravær av forventet klimaeffekt.

Behovet for endringer er ytterligere aktualisert på bakgrunn av Meld. St. 45 (2016-2017) Avfall som ressurs – Avfallspolitikk og sirkulær økonomi. Der ble det satt nye, overordnede mål for norsk avfallspolitikk. Målene EU har satt for materialgjenvinning av det de kaller «kommunalt avfall», ble likevel implementert i Norge uten at forurensningslovens ansvarsfordeling ble endret.

1.1 Norges tilpasning til EUs avfallspolitikk

Norge har siden inngåelse av EØS-avtalen gjort tilpassinger til EUs miljø- og avfallslovgivning. Der Norge tidligere lå langt framme med tanke på avfallsbehandling, har det de siste 10-15 årene vært EU som trekker Norge med seg i tenkningen rundt avfall som ressurs i en sirkulær økonomi.

Ved å følge EUs politikk for en sirkulær økonomi, så gjennomføres også direktiver og forordninger som er styrende for norsk avfallspolitikk. Det legges premisser for hvordan ressursene skal utnyttes bedre, både med tanke på å minimere uttaket av nye ressurser og å redusere klimagassutslipp. EUs mål, er at den sirkulære økonomien skal bidra til halvparten av reduksjonen i Europas klimagassutslipp.

Vi trenger derfor også en endring i definisjoner av ansvar for avfall i Norge, og endringen må bestå i det å samsvare med EU sine definisjoner for kommunalt avfall. Målet er å muliggjøre

overgangen til en sirkulær økonomi så raskt og effektivt som mulig, og da står mulighetene for behandling av avfall som skal bli til nye ressurser, sentralt.

Det kommunale ansvaret for avfallshåndtering har vært, og er, et sentralt premiss for den gode utviklingen av avfallshåndtering i Norge. Det sikrer gode tjenester i by og land - uavhengig av fluktuerende råvarepriser og private aktørers mulighet til å tilby tjenesten. Kommunene forvalter sitt ansvar på en måte som gir trygghet for at avfallet håndteres videre.

I det følgende påpekes likevel noen sentrale utfordringer med forurensningsloven, som også er bakgrunnen for at Samfunnsbedriftene ber om en harmonisering med EUs definisjon av ansvar for kommunalt avfall.

2. Noen sentrale utfordringer med loven fra 2004

- 1) *EU definerer mål for alt kommunalt avfall.* EUs definisjon av «municipal waste» eller «kommunalt avfall» på norsk, omfatter alt husholdningsavfall og næringsavfall som likner. Hver kommune har i EU ansvar for denne type avfall innenfor sin grense. Det som likner husholdningsavfallet kan være papp og papir fra kontorer, matavfall fra ulike virksomheter eller glass og metall fra restauranter. Det er denne mengden de adresserer gjennom sin politikk.

Når EUs politikk på denne mengden avfall skal iverksettes i Norge, må man derfor først 'oversette' hvordan krav og ordninger kan tilpasses det faktum at vi *ikke* bruker EUs definisjon av kommunalt avfall (municipal waste), men i stedet har delt ansvaret for samme type avfall mellom kommune og næringsliv. Det tar overraskende mye tid og ressurser det viser seg at myndighetene ikke har.

- 2) *Oppsplitting av ansvar for like typer avfall.* I Norge ble ansvaret splittet i 2004, der kommunene kun har ansvar for husholdningsavfallet, og næringslivet selv har ansvar for håndtering av eget avfall, også det som likner husholdningsavfallet.

Også kommunenes avfall (fra egne virksomheter), som barnehager, skoler, idrettshaller etc., er å regne som næringsavfall. Dette er lite hensiktsmessig og et dårlig utgangspunkt for å nå EUs krav. Innsamling av det avfallet som regnes som «næringsavfall» må derfor settes ut på anbud.

Det fører til at innbyggerne i dag møter mange ulike sorteringsløsninger i egen kommune, levert av ulike avfallsleverandører som har vunnet ulike anbud – selv om det samles inn likt avfall. Dermed blir også kommunikasjonen vanskelig til innbyggerne for at de skal kildesortere best mulig, fordi de møter ikke bare ett kildesorteringssystem, men mange forskjellige.

- 3) *Forsøpling avtar ikke.* Mål med endringene i avfallsdefinisjoner og ansvarsfordeling beskrives i forarbeidene (Ot. prp. nr. 87 (2001-2002)), og var å gi næringslivet større handlefrihet og ansvar til å velge egen avfallshåndtering. Dette skulle redusere forsøpling og bedre forståelsen av grensedragningen mellom ulike typer avfall. Erfaringen etter

lovendringen er tvert imot at forsøplingen har tiltatt kraftig, og at behandling av like typer avfall (hvor ansvaret er splittet på flere), vanskelig lar seg samordne – både på grunn av regelverket om offentlige anskaffelser (anbud) og konkurransereguleringen.

- 4) *Avfallsmengder.* Kravene om effektive løsninger, og dermed behovet for samarbeid, er ytterligere forsterket siden 2004 – både mellom kommuner og mellom kommuner og private. Særlig som følge av Meld. St. 45, som nevnt over.

Kommunene har bare ansvar for husholdningsavfallet, som utgjør ca. 1/5 av de totale avfallsmengdene i Norge. Det blir stadig vanskeligere å få bruke avfallet som ressurs når mengdene blir for små. For å få økonomi og effekt i anlegg som behandler avfall - enten det er biogass- eller ettersorteringsanlegg – trenger man store mengder avfall. Avfall fra næringslivet som likner husholdningsavfallet, utgjør også ca. 1/5 av totale avfallsmengder i Norge. Disse mengdene til sammen, og som EU i utgangspunktet reguleres samlet som «municipal waste», ville utgjort om lag 2/5, eller 40% av totale avfallsmengder i Norge. Det ville ha muliggjort investeringer i en helt annen skala enn hva vi ser i dag, og det ville være mye mer interessant, også for private aktører, å gå inn i nødvendige investeringer for fellesskapet.

- 5) *Offentlige anskaffelser og konkurranseregler hindrer samarbeid.* Kommunene og deres selskaper må følge anskaffelsesregelverket. Vi ser et stort antall saker, særlig for ESA, hvor kommunenes handlingsrom utfordres på bakgrunn av loven fra 2004.

Dette er *ikke* effektiv bruk av samfunnets ressurser, og stadig større beløp brukes på advokater for å finne frem i kompliserte og tidvis uopplarte problemstillinger som vi bare ser i Norge på grunn av vår særegne måte å regulere avfallsdefinisjoner og ansvar.

Behandlingsanlegg

I det øyeblikk et IKS eller en kommune ønsker å levere sitt avfall til behandling i et anlegg de ikke har eierskap i, så må avfallet legges ut på anbud:

- a. Det betyr at en ikke uten videre kan bestemme seg for samarbeid om felles mengder i et område/region.
- b. Det betyr risiko for at avfallet må sendes over lengre avstander, og kanskje ut av landet.
- c. Norge står svakt beredskapsmessig om behandling av avfallet, og vi er mer sårbare for andre lands egne interesser (eksempelvis eksport- og importforbud, eller at norsk avfall nedprioriteres i 'køen').
- d. Transport over lengre avstander enn nødvendig øker unødig både utslipp og trafikkfare.
- d. Risiko for at ressursene ikke tas vare på lokalt, regionalt eller nasjonalt kan føre til at arbeidsplasser og verdiskaping med basis i avfallet som råvare uteblir.
- e. Usikkerhet om hvilke mengder en får inn i anlegg, hindrer investeringer, og transport og eksport fortsetter.

Dersom man *likevel* har investert i et behandlingsanlegg fra offentlig side og man vinner et anbud på behandling av avfall fra en annen kommune/IKS, så vil dette anses som aktivitet rettet mot andre enn egne eiere etter forskrift om offentlige anskaffelser § 3-2 (utvidet

egenregi). Dersom et offentlig eid avfallsanlegg behandler mer enn 20% avfall for andre enn egne eiere i sitt anlegg iht. reglene for utvidet egenregi, vil det medføre at eierne av behandlingsanlegget ikke lenger kan tildele kontrakt til eget selskap på behandling av eget avfall.

Konsekvensen av dette blir at behandlingsanlegget kan måtte avstå fra å ta imot avfall fra andre, offentlige aktører som ikke selv er eiere av behandlingsanlegget, med den konsekvens at restkapasiteten for anlegget forblir ubenyttet. Akkurat denne utfordringen er et hovedproblem med tanke på (fraværende) investeringer i offentlig regi. Økonomisk og effektiv håndtering av avfall vanskeliggjøres eller blir umulig.

Den samme problemstillingen gjelder for de som ønsker å etablere behandlingsanlegg på privat side; De har ingen sikkerhet for om de vinner anbud som sikrer økonomien i et kapitalkrevende anlegg, og investeringer uteblir. Etersorteringsanleggene vi trenger for å klare nye utsorteringskrav til husholdningsavfallet alene, er beregnet av Menon Economics å være opptil 2,2 mrd hvert år fram til 2035.

- 6) *Avfallsløsninger i tettbygde strøk.* Med fortetting øker utfordringen med å finne gode avfallsløsninger. Kravet om økt utsortering i stadig flere fraksjoner av husholdningsavfallet krever stadig mer areal.

Fortetting fører også ofte med seg flere kombinasjonsbygg, dvs. bygg der en har næringsarealer i nederste etasje på gateplan, og boliger lenger opp. Dette utgjør typisk næring som produserer avfall som likner husholdningenes avfall.

Når en ikke kan stille like krav til avfallsløsning, betyr det at man får flere parallelle systemer inn i samme gateløp. Med flere leverandører av samme tjeneste i samme gateløp får man ingen effektiv løsning. Dessuten øker trafikkfaren, faren for forurensning, for forsøpling og ikke minst øker brannrisikoen med mange avfallsdunker i trange gater. Hvis det i det hele tatt er plass, for areal er nå en knapp ressurs i byene. Forsikringsselskapene stiller også krav om avstander som umuliggjør tradisjonell renovasjon på gateplan i en by som f.eks. Bergen.

Splittingen av ansvar, fordelt på private og offentlige blir som vist ovenfor en effektiv stopper for investeringer som sikrer økt utsortering, økt materialgjenvinning, og derfor oppnåelse av en sirkulær økonomi.

Sagt på en annen måte gjør splittingen av ansvar i Norge det vanskelig eller umulig å etablere gode lokale, regionale eller nasjonale løsninger for håndtering og utnyttelse av ressursene i avfallet, som er tilpasset de miljøpolitiske målsettingene. Resultatet blir i stedet økt vekst i avfallstransport/-eksport, tap av arbeidsplasser, tapte muligheter for klimareduksjoner og mindre verdiskaping.

Samfunnsbedriftene vil at kommunene skal kunne styre avfallet for å nå politiske mål. Samtidig er vi opptatt av at private aktører spiller en viktig rolle når avfallet skal transporteres, sorteres eller behandles. Det er ingen erfaring fra EU som tilsier at denne type konkurranse bortfaller med EUs definisjoner.

Norske havner og sirkulærøkonomi

I realisering av en sirkulær økonomi spiller havnene en sentral rolle i å samle avfallsstrømmer. Havnene har både vilje og evne til å bli en katalysator for det grønne skiftet, med økt kompetanse innen energiteknologi og miljøledelse. Samtidig spiller de en nøkkel-rolle i å bistå andre i å oppfylle sirkulærøkonomiske mål på en grønn måte via sjøveien.

Samfunnsbedriftene og Norske Havner har tidligere gitt et innspill på Miljødirektortets arbeid med å implementere skipsavfallsdirektivet, og hvordan dette henger sammen med innføringen av et produsentansvar på utrangert og oppfisket avfall fra fiskeri- og havbruksnæringen.

Samfunnsbedriftene er opptatt av at det er gode incentiver til å både fiske opp og å levere fra seg avfall. Med de foreslåtte endringene for implementering av skipsavfallsdirektivet legges kostnaden for oppfisket marint avfall på havnebrukerne. Samtidig skriver Miljødirektoratet i sin utredning av produsentansvaret at produsentene skal sørge for å dekke *vesentlige deler av kostnader for separat innsamling av kassert fiskeutstyr*. Samfunnsbedriftene mener at dette går på bekostning av forurensere-betaler-prinsippet, og ønsker at produsentene skal stå for alle kostnadene det innebærer å sortere, transportere og gjenvinne utstyret.

Havnene ønsker å bidra til sirkulærøkonomien ved å være gode tilretteleggere for avfall fra skip – både det egenproduserte og det eventuelt oppfiskede avfallet. Samtidig ser vi at det kan bli til belastning for havnene når både flere havnebrukere skal betale for oppfisket marint avfall gjennom nye krav i skipsavfallsdirektivet, samtidig som havnene i større grad må tilrettelegge for nye innsamlingssystemer, transport og behandling som produsentansvaret egentlig burde ha dekket. Skipsavfallsdirektivet er tydelig på at det *oppfiskede* marine avfallet ikke skal helfinansieres av havnebrukerne. Dersom man skal følge et forurensere-betaler-prinsipp er det i praksis produsentene som skal stå for finansieringen av eventuelt oppfisket avfall. Her bør det også sees på om en finansieringsløsning fra produsentene kan dekke en del av de ekstra kostnadene havnene ikke får dekket.

Vi håper departementet tar dette med i betraktning i arbeidet med å innføre et produsentansvar på utstyr fra fiskeri og akvakultur.

Vann og avløp

For å utnytte potensialet for sirkulære prosesser i vann- og avløpssektoren kreves det en betydelig opprustning av systemene og en bedre organisering av tjenesten enn den vi ser i dag. Mindre enheter gjør tjenesten dyrere for innbyggerne, samtidig som man har mindre kontroll med klima- og miljøtiltak. Etablering av flere interkommunale samarbeid kan være en mer effektiv organisering. Økt samarbeid bidrar til bedre tjenester, innovasjon og kompetansemiljøer, som i sin tur kan føre til flere arbeidsplasser i distriktene.

Samarbeid på tvers av kommunegrenser kommer derfor trolig til å være et nøkkelord i 2050. VA-bransjen har et stort potensiale knyttet til grønn energiutnyttelse fra slamproduksjon, gjennom etablering av biogass- eller pyrolyseanlegg. Som del av større enheter og sterkere økonomi vil kommunene få anledning til å drive innovasjon og bygge gode produksjonsanlegg. Et konkret eksempel der dette allerede skjer i dag er hos det interkommunale selskapet Hias.

Alt vann som Hias behandler og distribuerer til kommunene og deres nett hentes fra Mjøsa, hvor rensset avløpsvann også blir tilbakeført. I tillegg benyttes slam fra renseanleggene til biogass og gjødsel. Sistnevnte fungerer godt til både grøntarealer og jordbruk, som igjen er viktig for effektiv matproduksjon.

Biogass

Biogass er sirkulærøkonomi i praksis: Den produseres av innsatsfaktorer som avløpsslam, matavfall, avfall fra marin sektor, industri — og næringsavfall, samt husdyrgjødsel og biprodukter fra landbruket. Satt i system bidrar produksjonen av biogass, biogjødsel og CO2 fangst til direkte og indirekte kutt i CO2 utslipp fra avfallssektoren, landbruket og transportsektoren. Bare med alt matavfallet nordmenn produserer ville det vært nok til å produsere biogass nok til at én buss kan kjøre 10 km *pr person* i året.

Sektorene er utenfor kvotepliktig sektor i det nasjonale CO2-regnskapet. De dokumenterte sirkulære egenskapene er i seg selv et viktig argument for hvorfor det er viktig at staten bidrar med virkemidler for økt produksjon og bruk av biogass. Med rette rammevilkår vil biogassmarkedet også utvikle seg til å bli et økonomisk bærekraftig marked.

Biogass er en viktig del av løsningen i vår tids viktigste kamp for reduserte klimautslipp og kan likestilles med både elektrisitet og hydrogen med sine gode klimaegenskaper. Verdikjeden - fra avfall til biogass, biogjødsel og CO2 fangst - utgjør en helhet som må sees i sammenheng. Det er produksjon og utnyttelse av næringsstoffene i biogjødsel og utnyttelsen av CO2, som gjør biogassproduksjonen sirkulær og som et egnet drivstoff i kampen for et bedre klima.

Biogass er en fornybar ressurs og må i utviklingen av virkemiddelapparatet betraktes som en varig ressurs. Produksjon og omsetning av biogass er også en fremtidsnæring i Norge og en bidragsyter til grønn vekst. Det er derfor viktig at biogass blir akseptert som klimasmart energi og drivstoff på lik linje med elektrisitet og hydrogen i offentlig politikk.

Samfunnsbedriftene takker for muligheten til å gi innspill i departementenes arbeid med en sirkulær økonomi, og står til disposisjon for videre samtaler dersom det skulle være ønskelig.

Vennlig hilsen

Samfunnsbedriftene

Øivind Brevik
Administrerende direktør